

en ubetydelig Rente deraf, og jeg tror, at jeg tør sige for alle de bidragydendes Vedkommende, at de have betragtet det som et personligt Offer, de have bragt for Sagens Gennemførelse, men ikke have tegnet Bidrag af Hensyn til mulig Udbytte. Jeg tror, at de ville være overordentlig glade ved at faa deres Aktier udbetalte til pari.

Jeg vil meget indtrængende anbefale det høje Ting at gennemføre Sagen, saaledes at vi ikke ved Slutningen af Samlingen staa med det Resultat, at Bestemmelsen i den nugældende Jernbanelov bliver en Hindring for Drift af de Baner, som i Sommerens Løb blive færdige. -- Jeg ved, at der i alt Fald er nogle Jernbaner, som have afsluttet Kontrakter om, at Anlægene skulle være færdige først i Juni Maaned, og det er derfor af Betydning, at Sagen til den Tid er i Orden.

Kristensen: At Grundprincipperne i det foreliggende Lovforslag ere rigtige, derom synes jeg ikke, at der kan herske nogen større Tvivl. Jeg anser det for baade ret og rimeligt, at de, der udrede Penge til at fremskaffe forøgede Værdier, ogsaa faa i alt Fald en Part af de Værdier, der derved blive frembragte. Det er kun dette, Lovforslaget tilsigter, og at naar Beløbene ere indkomne, skulle de fordeles i Forhold til de Bidrag, som vedkommende have udredet. Jeg synes, at det er saa ligefrem og ligetil, at der ikke kan være meget at sige dertil. Sagen i sig selv er derimod ikke saa let og ligetil, idet der er mange Ting, der skulle gøres til Genstand for Overvejelse.

For det første maa man huske paa, at intet af de hidtil foretagne Baneanlæg har været betinget af en saadan Skat, og derfor mener jeg, at der kunde være nogen Grund til ikke at gaa helt til Bunds her, ikke at beskatte den hele og fulde Værdistigning. Dernæst maa man huske paa, at det kan være meget vanskeligt at finde Værdistigningen af en Ejendom, og det er jo endnu vanskeligere at finde, hvilken Værdistigning der stammer fra selve Baneanlægget. Da Skatten tilmed er en Ekstraskat, vil det ogsaa have til Følge, at der bliver noget Ekstraarbejde med dens Paa-ligning, og her tror jeg, at man maa passe paa, at dette Ekstraarbejde bliver simplificeret saa meget som muligt, saa at der til Administrationen ikke medgaar en alt for stor Del af det Beløb, der indkommer. Det er jo imidlertid ikke saa let at faa et Stykke Arbejde gjort baade godt og billigt, og det gælder her om at faa det gjort saa

godt, at man ikke risikerer, at nogle komme til at udrede en Afgift, der er større end den Gevinst, vedkommende faar deraf, thi det vilde komme til at skade den enkelte, og det kunde ogsaa let komme til at skade Samfundet, idet der kan være Tale om, at Kreditorerne i faste Ejendomme kunne tage Hensyn til en saadan Beskatning. Vil man endelig lægge en Skat paa en saadan Maade, at de Prioritetslaan, der ere anbragte i vedkommende Ejendomme, komme til at staa mindst ligesaa sikkert, efter at Skatten er paalagt som før, tror jeg, at naar det, som det her foreslaas, er selve Ejendomsskyldraadene, der foretage ogsaa disse Vurderinger, vil der ikke være nogen Fare for, at Skatten skulde blive paalagt paa en saadan Maade, at der skulde være nogen som helst Risiko for Kreditorerne. Jeg tror, at det er en god Bestemmelse — som det ogsaa er fremhævet af andre ærede Medlemmer —, at vi ere gaaede over til, at det er Ejendomsskyldvurderingsraadene, der, saa vidt det er muligt, skulle foretage Vurderingerne. Derved bliver Sagen efter min Mening baade billigt og godt udført. Jeg tror, at det er en stor Fordel og noget, som kan bidrage til, at Sagen kommer til at virke paa en nogenluude heldig Maade.

I det foreliggende Lovforslag er der imidlertid adskillige Ting, som jeg har Lyst til at henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa, idet jeg finder dem mindre heldige. For det første er der i § 4 en Bestemmelse, som gaar ud paa følgende: „Vurderingsraadet skal, naar Værdistigningen skønnes at fordele sig med væsentlig forskellig Styrke paa de enkelte Dele af en Ejendom eller et Matrikulsnummer, fastsætte Værdistigningsbeløbet til Jernbaneskyld for de paagældende Dele af en Ejendom for sig“. Det, tror jeg, er en uheldig Bestemmelse, som ikke burde staa der, hvis vi skulle have Sagen gjort saa simpel og let som muligt. Der er ikke en eneste Ejendom, hvor Værdistigningen ikke vil falde med ulige Styrke paa de forskellige Dele. Hvorfor saa gøre det til en Pligt for vedkommende Kommission at udmaale den i flere Stykker og vurdere hvert Stykke for sig? Jeg synes, at hvis man indsatte Ordet „kan“ i Stedet for „skal“, vare vi paa den sikre Side.

Saa staa der i § 5 i Slutningen, at „i den aarlige Jernbaneskyld for enhver Ejendom eller særlig vurderet Del af samme fradrages 3 Kr.“. Det tror jeg ogsaa er en uheldig Bestemmelse, en Bestemmelse, som efter min Mening ikke rammer, hvad